

УМЕТНИЧКО У МОЈОЈ ПРИЧИ

Свако има неку уметност у својој причи, живот је као платно, а наше успомене и тренуци су боје. Некад човек може да своје празно платно испуни радошћу и весељем, то су шарене боје које чине слику топлијом и привлачном за гледање. А ту су и тамне боје - туга, бес, страх, које, иако су тамне и страшне, ипак испуњавају платно колико и шаренило.

Моје шарене боје су моменат кад сам добила пса. Ја сам иначе дете које је одувек било само и тај осећај самоће, туге коју сам осећала доносио је празанину, као да сам једина на свету, без ичега и иког. Ако то осећаш превише дуго, просто желиш спас и слободу. Схватила сам и одлучила да је најбоље да купим пса. Разиграни су, неуморни и лојални. Након дугог мољења родитеља напослетку сам га добила, а тај моменат који ме је толико испунио радошћу био је нестваран, нестала су лоша осећања.

Али вратиле су се тамне и боје, то је за мене тренутак кад сам одустала да се борим, све је кренуло низбрдо, као кад тонеш у океану, не можеш да испливаш из њега и полако тонеш, затвараш очи, и прекинеш да покушаваш да испливаш. Моје тамне боје су ти падови.

У животу сви ми имамо све боје. То је оно што испуњава наше платно и чини слику чаробном и лепом.

Невена М.